

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 189/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w P. z dnia(...)r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	sposób regulaminowy.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma</p>			

zastosowanych
kar i innych
środków,
wymierzonych
za przypisane
przestępstwo,
nie
odzwierciedla
należycie
stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów
kary (wyrok SN
z dnia 30
listopada 1990
r., Wr 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39).
Nie chodzi przy
tym o każdą
ewentualną
różnicę co do
jej wymiaru, ale
o „różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby - również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa - "rażąco"
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować"
(wyrok
SN z dnia
2 lutego 1995
r., II KRN
198/94, LEX nr
20739). Chodzi
natomiast o
„znaczną,

wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)(zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy oślepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421). Choć uwagi te odnoszą się przede wszystkim do kar jednostkowych orzekanych za poszczególne przestępstwa, mają oczywiście również zastosowanie do kary łącznej, w tym orzekanej wyrokiem łącznym.

W przypadku kary łącznej o jej wysokości decyduje przede wszystkim więź podmiotowa, przedmiotowa i

czasowa między zbiegającymi się przestępstwami, a wpływ na jej wymiar mają też względy wskazane w art. 85a k.k., a więc cele zapobiegawcze i wychowawcze – przy czym chodzi nie tylko o względy indywidualno-, ale i ogólnoprewencyjne.

Obrońca skazanego w żaden sposób nie zanegował ustalenia Sądu Okręgowego, iż między przestępstwami w zbiegu objętymi wyrokiem brak jest więzi rodzajowej, a jest to niewątpliwie czynnik przemawiające przeciwko łagodzeniu kary łącznej orzekanej wobec skazanego. Sąd I instancji dostrzegł natomiast więź czasową między przestępstwami, która z kolei przemawia za łagodzeniem kary łącznej orzekanej wobec

skazanego.
Obrońca
natomiast
zupełnie
bezzasadnie
odwołuje się do
kwestii stopnia
winy i społecznej
szkodliwości
poszczególnych
czynów, których
dopuścił się
skazany –
kwestia ta
została już raz
prawomocnie
oceniona przy
ferowaniu kar
jednostkowych i
nie podlega
ponownemu
badaniu przy
orzekaniu kary
łącznej, zatem
nie można z tego
czynić
skutecznego
zarzutu Sądowi I
instancji
orzekającemu w
sprawie o
wydanie wyroku
łącznego.

Jeśli natomiast
chodzi o względy
wychowawcze i
zapobiegawcze
co do skazanego,
to Sąd Okręgowy
ustalił przecież
zachowanie
skazanego w
trakcie
odbywania kary,
jednak w ocenie
Sądu
Apelacyjnego
słusznie nie
nadał mu

wiodącego
znaczenia, jak
usiłuje to
uczynić obrońca.

Podkreślić
bowiem trzeba,
iż dobre
funkcjonowanie
skazanego w
trakcie
odbywania kary
jest jego
prawnym
obowiązkiem.

Sąd Okręgowy
trafnie jednak
dostrzegł, że
skazany jest
osobą w
wysokim
stopniu
zdemoralizowaną,
nie jest to
więc sprawca
incydentalny,
dla którego
krótki pobyt
w zakładzie
karnym będzie
dostateczną
nauczką na
przyszłość i
gwarancją, że
nie powróci na
drogę
przestępstwa.

Dodać trzeba, iż
apelacja obrońcy
pomija zupełnie
względny
ogólnoprewencyjny
kary łącznej,
tymczasem
orzekana kara
musi je również
uwzględnić.

Względny te
wymagają, by
w świadomości

<p>społecznej nie powstało błędne przekonanie, że osoby popełniające różnorakie przestępstwa (w tym tak poważne, jak rozbój z użyciem niebezpiecznego narzędzia) i formalnie za nie skazywane na osobne kary, w następstwie kary łącznej miały te kary de facto „darowane”, a do tego sprowadzałyby się nadmierna absorpcja.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Wniosek jest nietrafny, bowiem orzeczona kara łączna odpowiada w pełni dyrektywom jej wymiaru i w żaden sposób nie może być uznania za rażąco niewspółmiernie surową. Brak też jakichkolwiek podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia, bowiem nie ma potrzeby przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo (na potrzebę taką nie wskazał w szczególności apelujący). Żądanie pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej jest zresztą pozbawione podstaw prawnych z uwagi na aktualne brzmienie art. 86§1 k.k., który wyklucza możliwość orzeczenia kary</p>	

z zastosowaniem takiej zasady (dolna granica kary łącznej musi być obecnie wyższa od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, zatem najniższą karą łączną, jaką Sąd Okręgowy mógł w tej sprawie zgodnie z prawem wymierzyć, była kara (...) miesięcy pozbawienia wolności – przy czym, o czym była wcześniej mowa, nie było żadnych podstaw, by karę w tak niskim wymiarze orzekać).

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Sąd Apelacyjny za konieczne uznał uzupełnienie podstawy wymiaru kary łącznej skazanemu o przepis art. 4§1 k.k., bowiem bez tego rozstrzygnięcia

	mogła istnieć wątpliwość, czy co do skazanego w ogóle można było orzec karę łączną.
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy stosował w niniejszej sprawie przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym obecnie, a więc nadanym ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 (...) (DZ. U. poz. 1086), obowiązującą od dnia (...) r. Przekonuje o tym choćby zapis w pkt 3 uzasadnienia – str. 38v – gdzie Sąd I instancji ustala istnienie zbiegu realnego jako warunek orzeczenia kary	

łącznej.
Tymczasem
zgodnie z art.
81 ust. 2 ustawy
nowelizującej
przepisy
rozdziału IX
Kodeksu
karnego w
brzmieniu
nadany
nowelą
stosuje się
jedynie do kar
prawomocnie
orzeczonych
po dniu
wejścia w
życie
niniejszej
ustawy, zaś
w niniejszej
sprawie tylko
drugie z
łączonych
skazań spełniało
ten warunek,
zatem – gdyby
ograniczyć się do
lektury jedynie
przepisów
wprowadzających
nowelizację –
trzeba by uznać,
że nie ma
podstaw do
orzekania kary
łącznej wobec
skazanego. Jak
się jednak
niespornie
przyjmuje w
praktyce
orzeczniczej,
przepis ten,
podobnie jak
analogiczna
regulacja
towarzysząca
nowelizacji z

2015 r., dotyczy wprost (wyluczając tym samym art. 4§1 k.k.) jedynie sytuacji, gdy mamy do czynienia jedynie ze skazaniami zapadłymi przed nowelizacją lub jedynie po nowelizacji, natomiast gdy co najmniej jeden z wyroków możliwych do połączenia zapada przed datą nowelizacji, znaleźć winna zastosowanie reguła intertemporalna wyrażona w art. 4§1 k.k. Zgodnie z nią należy dokonać wyboru, który ze stanów prawnych pozwala w sposób względniejszy dla skazanego ukształtować jego sytuację prawną i to Sąd Okręgowy uczynił w sposób prawidłowy, a obrońca w żaden sposób wyboru tego nie zakwestionował we wniesionym środku odwoławczym.

Uzupełnienie podstawy wymiaru kary łącznej wobec skazanego o przepis art. 4§1 k.k. jest zatem konieczne i dokonane zostało z urzędu w ramach szeroko – bo na korzyść skazanego – interpretowanego przepisu art. 455 k.p.k., dzięki czemu nie budzi wątpliwości dopuszczalność orzeczenia wobec niego kary łącznej.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1Całość
rozstrzygnięcia
– z
zastrzeżeniem
uzupełnienia
podstawy
wymiaru**

<p>kary łącznej, o którym mowa w pkt 4.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z przyczyn wcześniej wskazanych zarzut apelacji okazał się nietrafny. Wydane rozstrzygnięcie zostało prawidłowo umotywowane, należy wykazano i rozważono okoliczności przemawiające za wymierzeniem skazanemu kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Poza wskazaną w pkt 4, brak innych podstaw z art. 433§1 k.p.k., uprawnających do orzekania poza granicami zarzutów apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

P. G. P. G. M. K.